
La Revista

Número 4

CEPA Enric Valor. Alzira

Juny 2009

L'escola viatgera:
Bocairent, Alacant,
les Columbretes...

Visita al Bioparc

Trobada d'escoles en valencià

Concursos literaris

La Revista

Número 4

CEPA Enric Valor. Alzira

Juny 2009

L'escola viatgera:
Bocairent, Alacant,
les Columbretes...

Visita al Bioparc

Trobada d'escoles en valencià

Concursos literaris

Temes d'actualitat

Canvi de direcció en l'escola Enric Valor

A finals del present curs l'actual directora de la nostra escola, Alicia Sifre, acaba el termini per al qual havia estat nomenada l'any 2007. Per tal motiu la Conselleria d'Educació

publicà la plaça en el concurs per a l'elecció de nous directors, plaça a la qual només es va presentar un candidat, Manuel Valls, professor de matemàtiques del nostre centre. Durant el

passat mes de febrer es va crear una comissió formada per alumnes, professors i representants de l'administració, la qual va valorar positivament el projecte del candidat, amb

la qual cosa Manolo es convertirà a partir de l'1 de juliol de 2009 en el nou director del centre, per a quatre anys. Enhorabona des de La Revista, i que siga per a bé de tots!

Alumne premiat amb el Premi Sambori

Enguany s'han convocat els primers premis Sambori de narrativa en valencià per a adults. Aquests premis són una extensió dels premis Sambori que l'associació Escola Valenciana ha convocat des de fa molts anys per a estudiants de bàsica i de secundària. La nostra escola va seleccionar tres narracions (que reproduïm en aquesta

mateixa revista a les pàgines 18 a 24) per a participar en la fase comarcal del concurs, i una d'elles, titulada *Penyagolosa*, va ser premiada i seleccionada per a passar a la fase final. La Revista va acompanyar el guanyador, Hèctor Grau, de GES-II matí, a l'acte de lliurament dels premis de la fase comarcal. Enhorabona Hèctor!

L'escola participa en la Trobada

L'escola d'adults d'Alzira va acudir per primera vegada a la trobada de centres d'ensenyament en valencià de la Ribera, que es va fer el dia 16 de maig a Almussafes, en la seua XXIV edició. Amb la participació de professors i alumnes voluntaris es van oferir als visitants que omplien el recinte de la trobada tres activitats: una de te i pastes (a l'estil anglés i del magreb), una altra de tatuatge amb alquena, i una altra d'intercanvi de llibres. Va ser una vesprada molt festiva i agradable, en companyia de les altres escoles i instituts de la comarca que han fet del valencià el seu idioma preferent. Volem donar gràcies especialment a Farida, a Fouzia i a Samira, que ens introduïren en el

món curiós (i difícil) de l'alquena (o henna), i a Rafel i Ricardo, per la seua interessant iniciativa: una parada d'intercanvi de llibres per a fomentar la lectura, i més encara per la seua simpatia i ajuda desinteressada en aquesta empresa. També a Elena Lloret i Marimí Adam, per contribuir amb el seu temps fent-nos pastes casolanes que agradaren molt al públic que les tastà. Més informació en el reportatge fotogràfic de les pàgines 10 i 11.

Se celebren les V Jornades d'Orientació Acadèmica i Laboral

Els nombrosos actes van rebre l'assistència de la pràctica totalitat dels cursos de l'escola.

Feria del estudiant

El dia 23 de Marzo a las 18 horas, asistimos a una charla que trataba del estudio al gran teatro de Alzira, un grupo de jóvenes simpáticas nos hicieron varias explicaciones, con la ayuda de unas diapositivas para una mejor comprensión, empezando desde la base del estudio hasta finalizar una carrera universitaria u optar por ciclos de grado medio o superior.

Personalmente a mí me favoreció lo suficientemente a la hora de encontrar información sobre

un ciclo de Artes Gráficas, me ayudaron en todas mis dudas.

Ciclos formativos

El día 30 de Marzo a las 18 horas se asistió al IES Suñer, ahí repartieron información sobre varios tipos de estudios de módulos de grado medio y grado superior. Pudimos observar en varias clases la manera que tienen de utilizar ciertos materiales de forma que puedes aprender para trabajar en un futuro.

El día 2 de abril de 19 a 19.30 horas Manolo, el director de la academia Daniel Matallín

J. A. Fluixà amb el grup de Neoelectors II

de peluquería y estética de Alzira, nos hizo varios comentarios sobre temas del estudio, como ciclos relacionados con

el mundo del estilismo y la estética, titulaciones acreditadas por la conselleria.

Ciclos formativos

El día 2 de abril de 19.30 a 20.30, asistió la administrativa Raquel Moreno que nos informó sobre el programa "Re-qualificat" de la UGT. La charla estuvo muy interesante, tocó varios temas como son las presentaciones de trabajo, currículums y cartas de presentación.

Aparte de estos temas interesantes nos entrega-

Visita dels alumnes de GES I i GES II a l'IES Luis Suñer.

ron unos documentos de información para encontrar trabajo, hacer cursillos para personas que estén trabajando y quieran mejorar en el trabajo que realizan en su empresa o para gente parada que desee una mejora de vida académica y laboral.

Presentación del libro "La industrialización en la Ribera"

El día 6 de Abril a las 19 horas Xavier Sierra expuso su libro a todo el alumnado del centro de formación de personas adultas, en el IES José Mª Parra.

El autor empezó la charla con una historia de nuestra ciudad de Alzira se baso en las grandes empresas explicando desde una cronología con sus fechas hasta la

utilidad que tenían varios almacenes en su época. Dichas empresas citadas fueron: la ahora Sala Rex ("les Faves"), la Agrícola, Avidesa, Maxfruit, Cartonajes Suñer y Blauvert, etc.

Algunas empresas que se quedaron en el pasado y otras que persisten aún, tuvieron su gran papel como grande productivo económico que beneficia en cierto modo a la ciudadanía de Alzira.

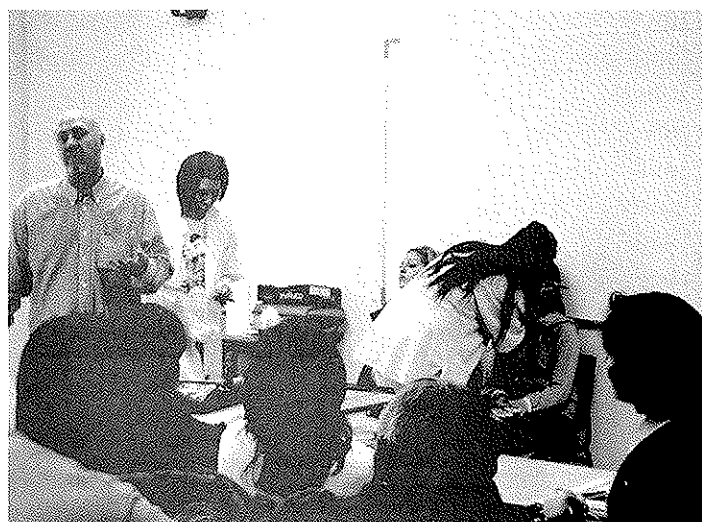
Opinión personal

Respecto al conjunto de las jornadas de orientación académica y laboral, han sido de mi agrado e interesante la asistencia en las aulas en las que sean producido ciertas charlas.

David Iñigo Vidal (Base).

Fira de l'Estudiant: alumnes de GES I nit i Neo II.

Demostració de l'acadèmia de perqueria de David Matallín.

Fira de l'Estudiant: alumnes de GES I nit.

Fira de l'Estudiant: alumnes de GES I mati.

Activitats del semestre

Visita al "Bioparc" de València

El Bioparc de València és un zoològic a l'aire lliure que està dividit en tres zones: Sabana, Madagascar i Àfrica Equatorial.

A l'entrada hi ha un pont blanc que passa per damunt d'un riu i al fons ens concentrarem per iniciar el recorregut. Com érem molts a l'autobús, ens dividirem en dos grups per escoltar millor l'explicació dels guies.

Nosaltres començarem per la Sabana. Era la zona més extensa i on estaven els animals més grans: elefants, girafes, rinoceronts, lleó, zebres, salta-roques, antílops, dromedaris, suricates... Però també hi havia aus i animallets molt menuts, alguns en uns terraris: la

grua coronada, el caribú africà, l'estruc, ratolins i serps variades...

Ens cridaren l'atenció la neteja i l'espai dels animals. Alguns destacaven pel seu colorit, altres, per l'elegància dels seus moviments; el lleó sempre impressiona, tan ferotge i grandot; encara que este estava molt tranquil.

A continuació veíem la zona de Madagascar, que era molt bonica perquè tenia més aigua i vegetació, encara que molts arbres eren una recreació dels originaris. Hi ha molt d'artificial en este parc; haurien de passar alguns anys perquè la vegetació natural cresca i parega tot més frondós. Ací hi havia molts lèmurs, flamencs, ànecs...

Acabarem el recorregut a l'Àfrica Equatorial, on també hi ha animals bonics com el lleopard, el búfal roig, tota classe de ximpanzé... Però el més impactant és el goril·la, la imatge emblemàtica del Bioparc, perquè té unes maneres i una mirada que impressionen.

Finalment ens feren una demostració d'ensinistrament d'aus en l'amfiteatre i una projecció en una sala del zoològic que resultaren molt interessants.

Tomàrem a Alzira cap a les tres de la vesprada. Va resultar una excursió curta però intensa.

Jorge Martínez Esparza i Jonás García Camarena, GES I

DAENS

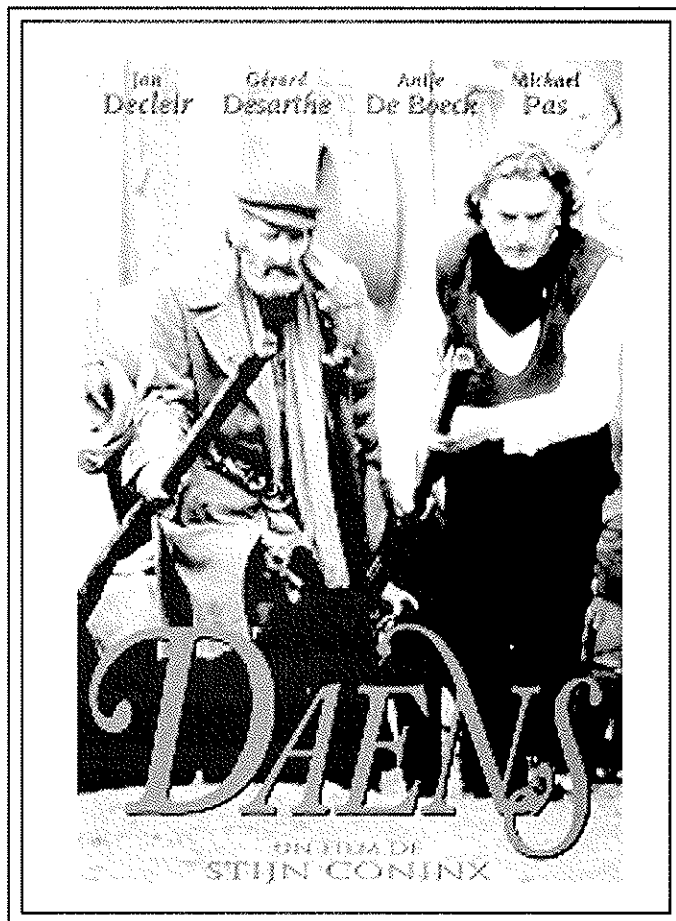
Aquesta pel·lícula que vam tindre l'oportunitat de veure en l'escola il·lustra la situació social d'Europa central durant la segona meitat del s.XIX amb la industrialització i les seues conseqüències. Ens introdueix en l'estudi d'aquest tema en la classe de Socials i Món del Treball. Ambientada en l'última dècada del segle XIX la pel·lícula ens conta la història d'Adolf Daens, un rector catòlic que arriba a la ciutat flamenca d'Aalst (Bèlgica) on manaven l'església i la burgesia i lluita pels drets dels obrers durant la segona revolució industrial.

En una fàbrica de teles els treballadors estaven en males condicions i els pagaven molt poc. En arribar Daens, a més d'ocupar-se de l'església, es relaciona amb l'amo de la fàbrica, Bush, perquè fa classes al seu fill, i també amb els pobres de la ciutat. Bush intentà guanyar-se els pobres amb menjar i als rics amb diners, mentre que Daens es preocupava perquè tots eixiren avant.

En la fàbrica van despatxar tots els xics adults i sols es quedaren les dones i els xiquets menuts, per a pagar-los menys. A causa del cansament, un xiquet es va adormir i el teler el va matar. En la fàbrica mor un altre xiquet anomenat Junior: el xiquet passava molta fam, i va decidir furta-li el menjar a un tigre, i el tigre el matà.

Les famílies treballadores vivien en la pobresa i eren víctimes d'accidents deguts a les pèssimes condicions de treball. Això va fer que totes les dones i xiquets es rebel·laren contra la fàbrica, però no aconseguiren res. Amb l'arribada de Daens alguns pobres van confiar en ell per a vore si canviava la política del poble fins i tot decidí anar a Roma a parlar amb el Papa, encara que el seu intent va ser inútil, ja que no el va voler atendre. Daens s'adona de tot i decideix presentar-se a les eleccions.

Els rics i els seus partidaris fan tot el possible perquè no guanye Daens:

cremen la casa del seu germà, li peguen una pallissa a un pobre pensant-se que era ell, compren vots... En el poble, quan Daens va vore al xiquet mort decideix enterrar-lo, però el rector no el deixa, així que Daens va decidir enterrar-lo ell mateix..

Els activistes que lluitaven pels drets dels treballadors li fan costat per aconseguir millores

laborals i el sufragi universal.

Adolf Daens va morir en 1907 després del seu segon mandat del parlament. El van enterrar un dilluns a les 9 del matí, i acudiren tots els pobres i tots els treballadors del poble.

Francisco Ferri Garrigues, Verónica Roca Regalado, Mª Isabel Delvalle Izquierdo (GES I matí i nit)

Visita a Bocairent

El día 28 de febrero de 2009 fuimos de excursión a Bocairent. Hacía un día lluvioso y triste, pero nosotras, el grupo de alumnas de la escuela de adultos, que somos unas mujeres muy habladoras y con mucho ingenio, cambiamos el día transformándolo con nuestras risas en un día alegre.

Cuando bajamos del autobús y con el paraguas abierto, porque llovía, nos dirigimos a un bar para almorzar. Pero antes tuvimos un percance; mi hermana resbaló y se cayó al suelo ¡Menos mal que no se hizo nada!

Cuando terminamos de almorzar empezamos la excursión visitando el

Barrio Medieval, con sus calles estrechas y sus fuentes centenarias. Después nos dirigimos a la Plaza de Toros parcialmente excavada en la roca, la más antigua de la Comunidad y que se conserva con todo su esplendor. A mi personalmente no me gustan las corridas de toros porque los hacen sufrir.

La Cava de Sant Blai y Museo de la Nieve nos gustó, pero casi nos coge un infarto cuando nos dicen que teníamos que subir por una escalera que tenía... pregúntale a Elvira cuántos escalones, ella te lo dirá. Cuando llegamos al último escalón respiramos pensando que habíamos vuelto a nacer.

Alumnas de Ges II en la plaça de bous.

A las cuevas no fuimos. Nunca me han gustado y menos ahora que ya no estamos para ir andando agachadas.

Me quedé asombrada cuando vi la iglesia de la Asunción, porque jamás me hubiera imaginado que en un pueblo tan pequeño tu-

vieran cuadros tan importantes pintados por Sorolla, Juan de Juanes, etcétera.

Lo que no me gustó fue el señor que nos explicó la historia de la iglesia, porque no se oía bien y él tampoco ponía mucho de su parte. Tenía ganas de irse a

La visita al pou de gel.

Alumnes de diversos cursos en els carrers de Bocairent.

comer y no contestaba si se le hacían preguntas... Él seguía hablando y hablando, lo tenía muy estudiado.

De todo lo que vimos yo resaltaría la iglesia y el museo. El pueblo, super tranquilo. No encuentras a nadie por la calle. Tiene muy bien conservado todo lo antiguo, sólo a la entrada del pueblo han edifi-

cado pisos modernos.

El final, la excursión terminó en la plaza del Reino de Alzira. ¿Tú sabes que alegría tan grande se te pone en el cuerpo, cuando bajas del autobús y ves pasar a las falleras acompañadas de los falleros y la música...?

Me puse a bailar.

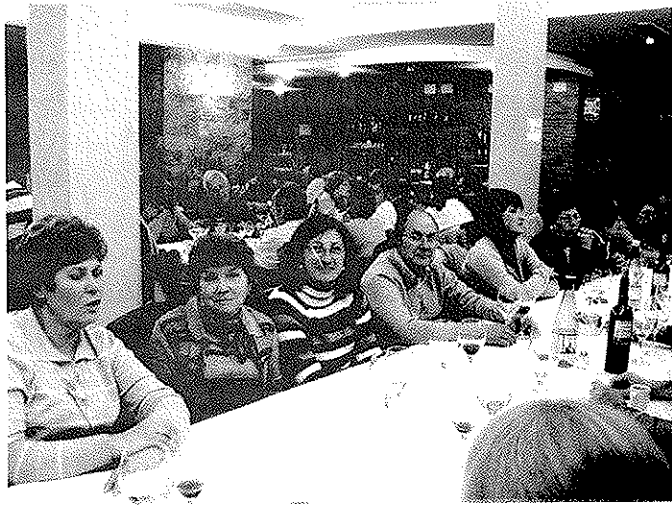
Mª Carmen Bataller
Iñigo (NEO II)

Les coveles dels Moros.

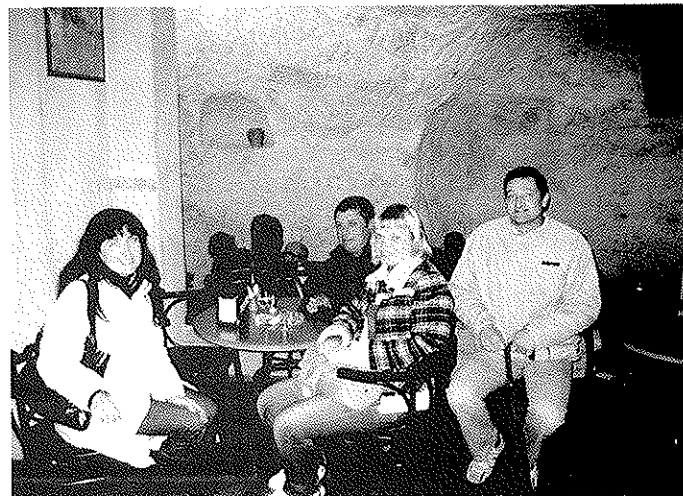
Alumnes de Base i Neo II.

El dinar multitudinari.

Pujant a les covetes.

Anna i Olga amb els "respectius".

XXIV Trobada de Centres d'Ensenyament en Valencià de la Ribera

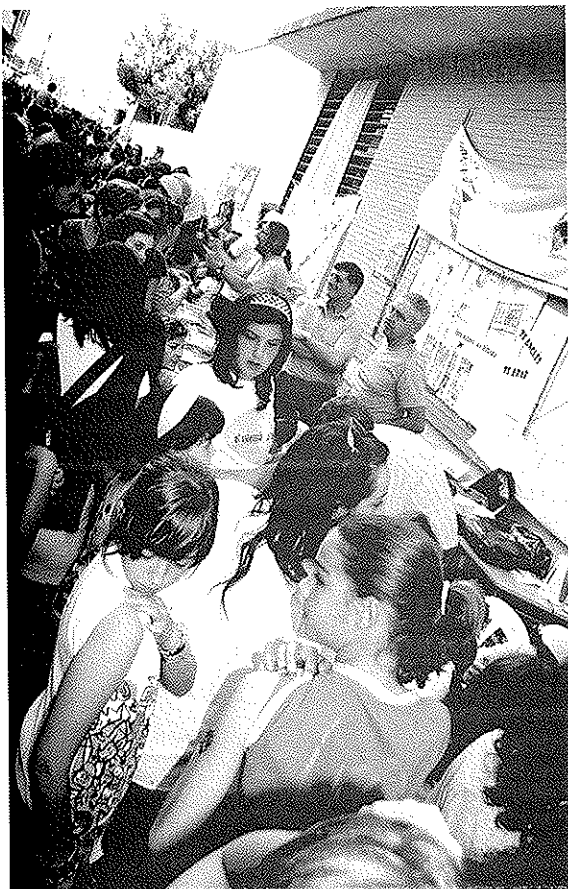
El dissabte dia 16 de maig es va celebrar la XXIV edició de la Trobada d'Escoles en Valencià de la Ribera, en la qual va participar la nostra escola. La nostra parada oferia als visitants tres activitats ben diverses que s'havien englobat en el lema comú d'"Orient i occident". D'una banda, una de tatuatge amb alquena ("henna"), que va tenir un gran èxit entre els menuts que s'acostaven a la parada; també oferíem (per als pares, més

que per als xiquets) te, a l'estil anglès o a l'estil del magreb, acompanyat de pastes casolanes, i finalment, un tercer sector de la parada oferia llibres en valencià per a intercanviar-los a tota aquella persona que en portara un dels seus, una curiosa iniciativa que al principi causava una certa sorpresa entre els vianants, i que en anys posteriors volem que es consolide a fi de contribuir a difondre el gust de la lectura. La vesprada va ser una

experiència festiva, molt agradable i reeixida per als professors i alumnes que hi participaren. No dubteu que l'any que ve la repetirem. Hi esteu tots convidats!

Ricardo i Fanny col·laboraren en les activitats de la trobada.

Vista general dels "tallers" de la nostra escola, amb molt de públic.

Fouzia, mans a la faena.

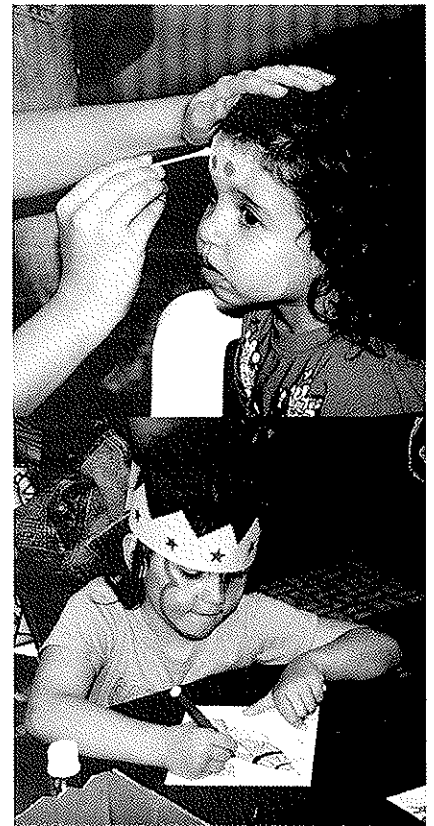
Activitats del trimestre

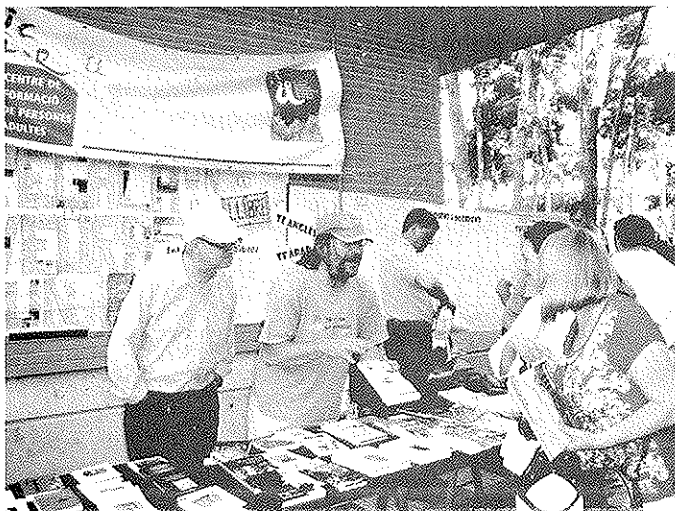
Una tassetta de te...

...i un tros de coca: quin berenar més bo!

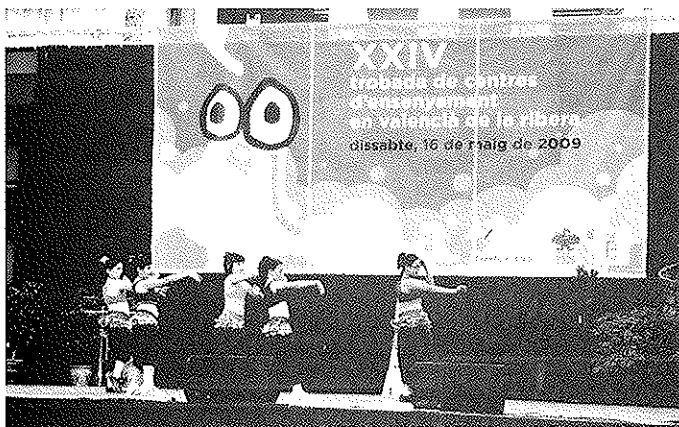
Els xiquets s'ho passen d'allò més bé: ells són els protagonistes de les trobades.

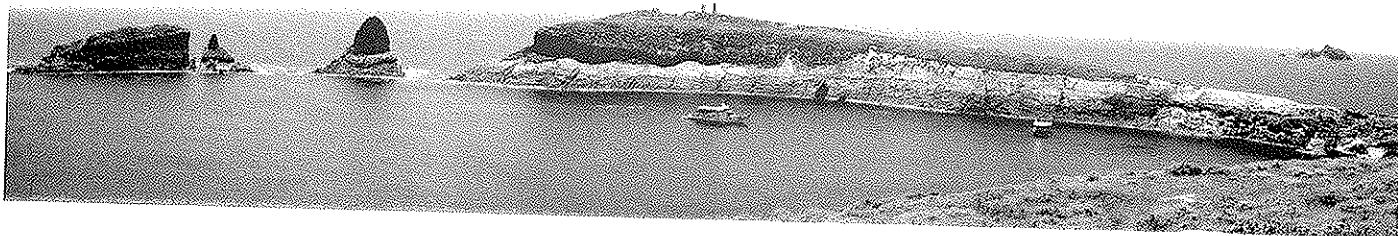
Ricardo i Rafel, en la seua paradeta de llibres

Les nostres col·laboradores Farida, Fouzia i Samira.

Una de les moltes actuacions que es van fer en l'entaulat de la trobada.

Què podem dir de l'excursió a les Illes Columbretes? Que no és per a turistes. Això d'entrada. Les condicions no són les de passar un dia tranquil i relaxat en el qual pugues combinar els assumptes interessants, que n'hi ha, amb la diversió: passejar, baret, picadeta, raonar... És una excursió per als amants del submarinisme, els investigadors o curiosos mediambientals i els intrèpids en general.

A més el dia tampoc va eixir d'allò més adequat. El dissabte 23 de maig les prediccions meteorològiques no eren fa-

vorables. Feia un dia boirós-nivolós i amb mar de fons.

L'anada se'ns va fer eterna, quasi tres hores i mitja de vaixell! Una gran part del passatge marejat i l'altra intentant no marejar-se. No debades haguérem pogut triar "Me sube la biodramina" com la cançó del viatge.

Vàrem eixir d'Alzira a les 8 del matí i arribàrem a les illes cap a la una i mitja del migdia.

Excursió a les illes Columbretes

L'activitat més arriscada que vam fer, de bon tros, va ser el desembarcament amb la llanxa pneumàtica a l'illa Grossa. Quan embarcàrem al port de Castelló i ens anàvem acomodant en el vaixell, uns a proa, altres a popa, un grupet baix, un altre dalt, alguns per ací i després allà... anàvem fixant-nos en tot, i el comentari irònic en veure una llanxa de goma prou

velleta que penjava a popa era:

-Mira, ací ens hem de ficar si ens passa alguna cosa -deia Enric

-No home, que és per anar a les illes, contestava l'amic

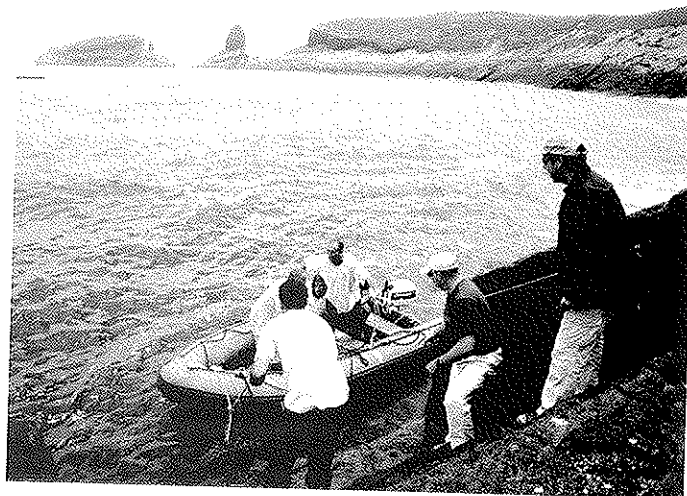
-He! Esta llanxa de salvament està prou velleta -comentava Isabel

-Si esta és la llanxa que ens ha de salvar, segur que ens ofeguem -li retrucava Mª Carmen...

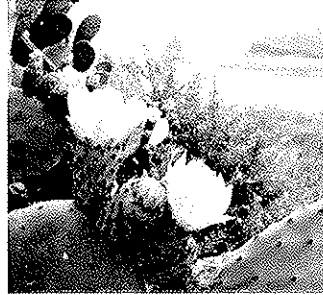
Tot això de broma! Ens pensàvem que per transportar-nos del vaixell en què navegàvem fins al portet de l'illa vindria una altra embarcació xicoteta, però nova

Poc després d'arribar alguns "mariners d'aigua dolça" esperen per a desembarcar.

El moment més delicat: baixar a terra.

i potent. Doncs no, aquella era la llanxa per a desembarcar. Quin xou vam muntar! Però no féiem broma perquè estàvem massa marejats. Com vam riure després a la tornada comentant l'exitós desembarcament dels minigrups (de 10 a 11 persones) a bord de la llanxa que s'afonava pel pes i les onades. Això va fer que quasi tots ens banyàrem almenys el cul i els peus.

A continuació vam estar una hora veient una part de l'illa Grossa amb els guies i fent fotos. Tot molt interessant i de

valorar, perquè les illes són una reserva mediambiental important a la Mediterrània.

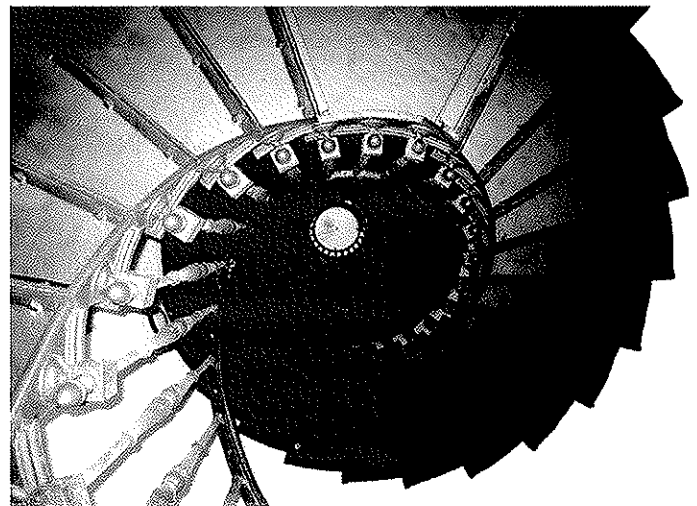
Els que s'ho van passar molt bé foren els que es van atrevir a nadar, ja que el fons marí està net i presenta una gran varietat de flora i fauna. I és que la gent més jove és capaç de transformar les dificultats en aventures inoblidables.

La tornada va ser més tranquil·la. No feia tan mala mar i ens vàrem entretenir més xarrant i observant.

Mª Carmen Lasso,
Mª Isabel Del Valle

Un dels grups escolta amb atenció les explicacions del guia.

L'escala del far.

Alguns estaven tan a gust que no hi havia manera de fer-los tornar!

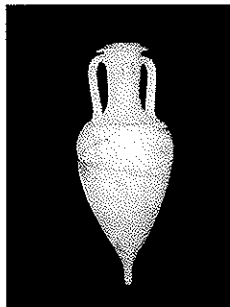

El moment d'abandonar l'illa s'acosta, omniç de la "torrible" marejada.

Visita a Alacant: un dia molt cultural

Enguany sí que hem pogut anar en persona a arreplegar els premis del Certamen Literari de la Formació de Persones Adultes, que enguany va tindre lloc a Alacant. Com cada curs els nostres alumnes han participat en aquest certamen que intenta any rere any reunir i consolidar la gran família que formem les escoles d'adults de tota la Comunitat Valenciana. Com que el tema era prou atractiu ("Vivències a l'escola d'adults"), la participació ha sigut molt nombrosa. Els textos seleccionants pel jurat, quatre de la nostra escola, han sigut publicats al llibre commemoratiu que es publica cada curs amb motiu d'aquest concurs (els podreu llegir també en aquesta revista, tot seguit). L'acte de lliurament dels premis va ser a la seu social de la CAM i va resultar molt emocionant; les persones guardonades havien de pujar a l'escenari per rebre el llibre i un diploma. Tots pujaven prou nerviosos, però en baixaven molt orgullosos!

El viatge encara ens reservava altres moments agradables, com la pujada al castell de Santa Bàrbara, que ofereix unes vistes meravelloses de la badia d'Alacant, el dinar de germanor al restaurant i, per últim, la visita al MARQ, el Museu Arqueològic d'Alacant, que està considerat el millor d'Europa pel seu plantejament didàctic i estètic. Cal dir que la nostra escola ja l'havia visitat fa tres anys quan va ser inaugurat, però aquesta vegada hi havia una exposició temporal d'escultures gregues, del British Museum de Londres, entre les quals poguérem admirar el cèlebre *Discòbol* de Miró, obra mestra en marbre que ens va encisar a tots. Un punt i final ideal per a un viatge d'allò més cultural.

El grup dels premiats a l'exida de l'acte.

Esperant a entrar en el MARQ.

Dalt del castell de Santa Bàrbara.

VIVENCIAS

Alumnos de alfabetización

Pilar Fernández Fernández, Dolores Abad Olmedo, Ana Mª Valenciano González,
José Navarro Cobo, Viorel Ioan Memis.

Somos un grupo de cinco alumnos que asistimos a la escuela de adultos de Alzira. Todos nosotros no pudimos ir a la escuela cuando éramos jóvenes, por eso ahora aprovechamos esta oportunidad de enseñarnos a leer, escribir, hacer

cuentas. Asistimos a clase con mucha ilusión, estamos muy contentos con las profesoras, las horas de clase pasan rápidamente.

Estamos muy orgullosos de nuestros avances, sabemos escribir nuestro nombre, leer carteles, leer las eti-

quetas de los diferentes productos en el supermercado, leemos cuentos cortos... en definitiva estamos muy contentos de asistir a la escuela de adultos.

También realizamos excursiones, visitas culturales a museos, exposiciones, cine etc. Este

año hemos realizado una excursión al Bioparc, fue un día maravilloso; lo pasamos estupendamente, y estamos esperando con ilusión la próxima salida.

El año próximo seguiremos viniendo a las clases para seguir aprendiendo.

VIVENCIAS EN LA ESCUELA DE ADULTOS

Antonia Herrerías Giménez, Isabel Herrerías Giménez,
Lolita Eschrihuela Pellicer, Matilde Montalvá Fernandez, Paqui Valenciano González,
Catalina Pérez Navarrete, Angela Perona Navarro, Amparo Moya Moya
Neolectores I

Somos un grupo de mujeres que venimos a la escuela de adultos Enric Valor de Alzira porque no pudimos ir a la escuela de pequeñas o fuimos muy poquito y vamos a explicar qué es la escuela de adultos para nosotras.

LOLITA: Tengo casi 80 años y cuando llegué a la escuela no sabía nada, ni las letras, ya vengo muchos años y muy a gusto hasta la fecha. Me gusta venir a clase porque me lo paso muy bien con

mis compañeras y he aprendido mucho, acudo todos los días que puedo, menos los que me voy de excursión. Me acuerdo cuando se hacía la falla de la Escuela por San José ahora no hay falla porque ya no tenemos nuestro edificio, tan grande, estamos de prestado en un instituto con los jóvenes, que arman mucho lío.

ISABEL: Tengo 73 años y cuando llegué a la escuela no sabía nada, con cinco años tuve que

cuidar de un primo pequeño para ayudar en casa y no fui nunca a la escuela. Me gusta aprender, vengo todos los días que puedo, me gustan mucho mis compañeras y mis profesoras. Hacemos meriendas y excursiones y lo vamos llevando bien. En la escuela he aprendido mucho pero me falta mucho todavía. Cuando empecé me parecía muy difícil aprender a leer y a escribir pero ahora lo veo más fácil.

ANTONIA: Tengo 77 años y no pude ir a la escuela de pequeña pues había que trabajar. En la escuela de adultos he aprendido todo lo poco que sé, no conocía ni las letras. Sigo viniendo a la escuela porque cuesta mucho enseñarte y no quiero perder lo que he aprendido. Mi primera profesora era Mariví y tenía mucha paciencia con nosotras. He conocido ya otras profesoras pero todas son buenas y tienen interés de enseñarnos.

MATILDE: Tengo 74 años y sólo fui a la escuela hasta los 8 años. A esa edad me pusieron de niñera y por la noche mis padres me mandaban a la escuela de unas catequistas que enseñaban

gratuitamente, para no ser unos analfabetos. En esta escuela aprendo un poco más a perfeccionar mi escritura y eso me gusta mucho porque aprendo a poner los puntos y las comas donde corresponde, que antes no sabía.

PAQUI: Tengo 60 años y cuando llegué a la escuela me sentía extraña porque no conocía a nadie, pero ahora ya no, porque conozco a mis compañeras y son todos muy cariñosas y buenas amigas. Me gusta ir a clase porque quiero aprender y al mismo tiempo me distraigo y salgo de casa. De pequeña también me gustaba ir a la escuela pero íbamos poco tiempo, los padres nos ponían

a trabajar enseguida. En esta escuela he aprendido a leer y escribir más de lo que sabía, y las cuentas, todavía me falta mucho, pero creo que lo conseguiré, porque tenemos muy buenas profesoras, y tienen mucha paciencia.

AMPARO: Tengo 70 años y cuando llegué a esta escuela no sabía ni una letra, pero vine con mucha ilusión por aprender. Nunca me habían enviado a la escuela, como era la mayor me tocó trabajar, mis tres hermanos pequeños sí que fueron a la escuela. Aquí he aprendido a leer y a escribir un poco. Me acuerdo cuando celebrábamos el Carnaval con chocolate y mona en nuestro antiguo colegio

que estaba muy cerca de casa. Iba muy a gusto. Ahora también celebramos los cumpleaños con dulces hechos por nosotras como los buñuelos, que a mí me salen de rechupete.

ÁNGELA: Tengo 43 años y cuando llegué a esta escuela estaba muy contenta porque iba a aprender cosas que ignoraba y no pude de pequeña. Me gustaba mucho ir al colegio pero fui poco. Aquí he conocido gente estupenda y estoy aprendiendo cosas muy interesantes como Geografía, Matemáticas, Lengua para saber leer y escribir correctamente, y muchas cosas más. Ahora estoy estudiando para a ver si consigo el Graduado.

Vivencias en la Escuela de Adultos

Mi nombre es Maruja y llevo tres años asistiendo a la escuela de adultos Enric Valor de Alzira. Mi experiencia es muy buena. Estoy muy contenta con todos los profesores que he tenido, tanto en años anteriores como en el presente; son fabulosos.

Tienen una gran humildad hacia nosotros y es impresionante lo bien que nos comprenden y la pa-

ciencia que tienen con nosotros. Ellos quieren enseñarnos mucho, pero nuestra memoria ya nos frena un poco

Yo sólo fui a la escuela hasta los 11 años porque tenía que ir a trabajar. A mí me hubiese gustado estudiar, pero entonces no pudo ser.

Ahora que tengo esta gran oportunidad en la escuela de adultos me esfuerzo todo lo que puedo

en aprender y pongo todo mi interés, el inconveniente es que nuestra edad es un elemento que no ayuda.

Aún así estoy contenta porque he aprendido mucho y porque tengo muy buenas compañeras. Son las mejores, en clase nos ayudamos y somos todas una piña.

Maruja Rodríguez Corral
(NEO II)

Una segona oportunitat

Aquesta és la història d'una xiqueta que havia anat creixent amb la idea de no ser molt bona estudiant. Estudiar..., quin rotllo!

La veritat és que la seua infància estava plena de fantasies que no estaven escrites en cap llibre d'història, totes sortien del més profund de la seua ment i del seu cor.

Andrea acudia a l'escola cada dia, a la pissarra on la mestra feia barrejats de números, com una bruixa amb les seues pocions per a fer encanteris a qualsevol mortal, ella intentava comprendre els misteris de les matemàtiques, però sense voler-ho, la pissarra s'obria com una finestra on es descobrien nous mons plens d'aventures dels quals ella era la protagonista.

Per fi arriba l'hora del pati, l'assignatura que més li agrada a més de la gimnàstica, un moment per a relaxar-se després de tant d'esforç!

Els anys passen i Andrea va creixent, el temps d'arribar a la fi dels seus anys d'estudi estan per arribar, però, tot el contrari del que esperaven els seus pares, Andrea no ha obtingut molt bones notes durant tots eixos anys en arrere. Això sí, és una

gran persona amb molta creativitat i molts bons sentiments, treballadora i valenta. Andrea es sent un poc malament, perquè no pot arribar a tindre un bon fi de curs amb bones notes i amb la idea que és una mala estudiant només veu la possibilitat de posar-se a treballar en qualsevol

cosa i això és el que farà durant molts anys després.

Andrea es fa una dona, la vida no ha estat molt generosa amb ella, ha treballat amb tota mena de faenes, unes més bones, d'altres més roïnes, però tot això

l'ha afavorit per a adonar-se que és una persona molt valuosa a la vida i que quan era xicoteta no aplegava a entendre moltes coses, però ara estava preparada per a començar una nova etapa en la seua vida. Està esgotada d'anar d'un lloc a l'altre i vol aconseguir un futur millor per a ella i per a la seua família.

Aleshores pensà d'apuntar-se a la escola d'adults, a la ment només li va vindre un pensament: "Una segona oportunitat". Sí, això és!, una segona oportunitat per a demostrar-se, a ella i a tot el món, que ella pot, que pot arribar a ser una bona estudiant i té molt clar el que vol, encara que no serà fàcil, perquè ara no és una xiqueta i té moltes responsabilitats però això no l'ha d'aturar. Doncs, dit i fet, es va apuntar i va aplegar el dia d'acudir a classe, les primeres presentacions dels mestres i dels companys. Va ser molt emocionant tornar a la escola, com una pujada d'adrenalina; havia posat tota la seua il·lusió amb aquella nova aventura, així a poc a poc anar fusionant-se amb eixe món de sensacions que quasi tenia oblidat.

Silvia Andújar Roca, GES II

PENYAGOLOSA

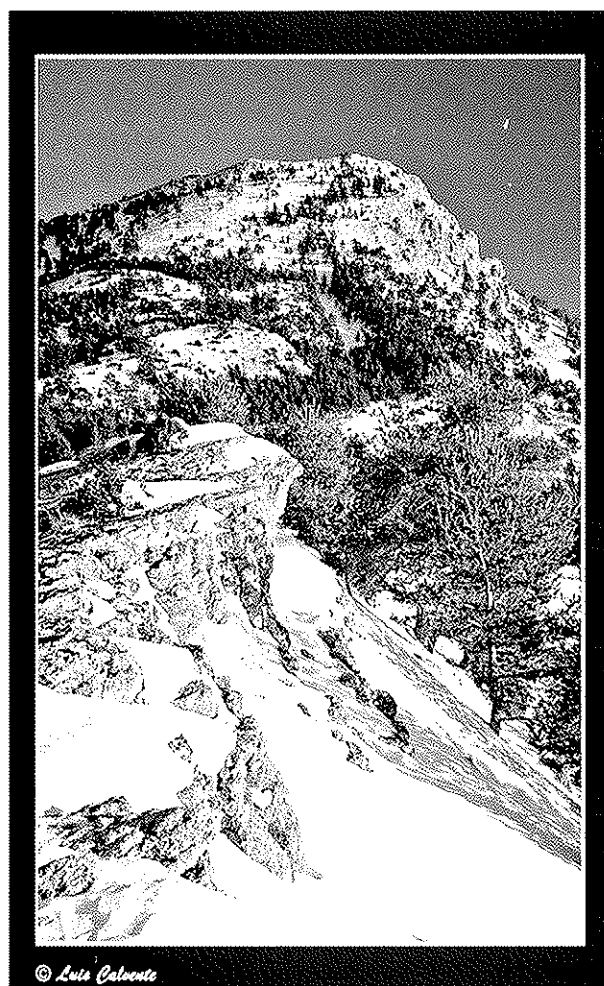
Capvespre de dijous de tardor inesperat, i no perquè queien les fulles esmorteïdes deixant els arbres nus, sinó perquè el dia minvava, tot i que ells es quedaven xarrant. Com en aquelles nits estiuenques i fredes a Bronchales, on incoaven les seues experiències amoroses i on trobaven els primerencs vestigis de la paraula amiatat, entre tota aquella joventut que els progenitors havien decidit deixar a la mà de Déu en un campament estival. Xarraven, reien i versaven comentaris sobre les compres necessàries per a l'expedició. Quan arribà l'hora de sopar feren una gran fartera com si fóra l'últim dia que podien gaudir d'una bona cuina. De matinada marxaren al supermercat "del moro", un xic del poble extranportista que pel casament havia heretat aquesta nova feina. Excel·lent jugador de futbol, al col·legi el millor del pati en l'hora de l'esplai, però com era de color café i no renegava, tots li deien "moro". Una

vegada ple el cotxe de provisions, repassaven les valises, intentaven que no els mancara cap cosa, parlaven justificant-se l'elecció de cada menjar triat, semblaven en aquells moments una família nombrosa en època de penúries de postguerra, es veia que volien que tot estiguera

controlat fins al darrer detall, tenien desigs per començar l'excursió i estaven nerviosos perquè arribara el dissabte, "el dia P", la pujada al Penyagolosa.

El cotxe, brut, dipòsit amb benzina de gom a gom, ple de trastos i de menjar, com una caravana marroquina pel juli-

ol baixant cap a Algèria. Anaven a Villahermosa del Río, un poble més tranquil que la mar de ponent de setembre, allí els esperava un home vell com la llimera del corral de la meua iaia, que tota la vida havia estat allí plantat, abans que les cases, fins i tot abans de Jesucrist, encara que no tinc documents per a corroborar aquesta sospita. L'home vell, "el iaio" com li deien ells, els llogaria una casa rural, és a dir, una casa de poble no utilitzada per cap familiar que feien rendible llogant-la a quatre pixapins com ells unes quantes vegades a l'any. Com que quasi era hora de sopar, i quan vas a la muntanya els horaris s'han de complir amb més rigorositat que al mateix exèrcit, mentres tots descarregaven, Carles preparava el sopar. Ell cuinava no perquè fóra molt bo amb els estris de cuina o amic d'Arguiñano, tot i que els seus acudits eren de vegades igual de dolents, sinó perquè amb els anys d'estudiant, o això és el que diu que feia, i havent

© Luis Carbonell

preparat algun soparet especial a una amiga de València amb vi bo i car, obtingut per baix mà del celler del pare d'un company de classe, semblava, si el comparem amb la resta, dominar un poc l'art dels aliments. A més, havia après a fer bones truites de creïlla, i ratllava acuradament tomaqueta, que, amb alls esmicoladets i pa sequet amb oli d'oliva, sense ser gran cosa, per a ells era tot un àpat de déus. Efectivament el sopar fou devorat pel jove bestiar, que ja donaven mostres d'acomodar-se al nou hàbitat natural. Prompte marxaren a dormir, volien matinejar, arribava el dia P.

Les hores transcorrien lentament, tots dormien com bens pascuts a les més llunyanes terres d'Aigüestortes. Tots jeien amb caretes angelicals i amb postures dignes del més famós contorsionista, tots tret d'Hèctor. Ell intentava amagar la il·lusió que havia dipositat en aquesta escapada, l'acompanyaven tres companys que estimava molt, per a ell eren tres amics, o millor dit, "els"

amics, els coneixia de molt menut, s'havien criat junts i per fi feien una eixida d'aventures.

Hèctor era de semblant seriós, un amant de l'esport, així ho reflectien el músculs evidenciant hores al gimnàs. Portava cert temps en una empresa amb bon horari, estava content malgrat que sabia que aquesta feina no era per a ell, tenia altres inquietuds encara que li costava molt prendre decisions, però com que sovint estava ben assessorat per la família no feia cap errada.

Raimon era tot un cas, un xic d'estatura mitjana, rosset, amb bona aparença, però tot el que tenia de boniquet ho tenia de destrellat, un eixerit capaç de fer-te creure quelcom (de menuts va convèncer els amics que el sol funcionava amb piles), sempre s'havia de fer cas al contrari del que deia, però amb tot, era imprescindible a l'expedició.

Àlex, tanmateix, tenia un tarannà molt diferent al de Raimon, calladet, sempre contestava que sí amb un

somriure, un enamorat de la muntanya, així que brollava felicitat sols amb el fet d'estar entre arbres.

Per últim teníem a Carles, amb dos anys més, el qual davant una qüestió o decisió important feia de pare, jugava sempre com el més xicotet, encara que en el fons li agradava que tot estiguera sota control; era un rodamón amb bon instint, així que sols havia de buscar el camí per portar-los a fer el que creia escaient en cada situació, encara que tenia els pèls llargs com un cantant de Guns and Roses era molt independent, però intentava en tot moment que tots estiguessin bé, s'esforçava per anticipar-se a qualsevol necessitat, amb tot, no se sabia mai per on eixiria, no era rar ni estrany però sí molt imprevisible. Aquesta era la colla, era una mescla ben barrejada, cadascú d'una mare però amb bons sentiments; de la resta ja s'encarregava el destí, el Penyagolosa.

Es despertaren a trenc d'alba, amb foscor clara anaren al forn a per

eixe pa de poble que quan notes els seus cruixits a la boca i el seu aroma de llenya et transporta a una altra dimensió. Una vegada preparats els entrepans s'acostaren tant com pogueren amb el cotxe, el deixaren arriat al voral d'un camí estret però sense que molestara a ningú, i carregats amb les motxilles com si se n'anaren de casa per a quinze anys, partiren entre matolls i sendes velles cap a amunt. Ara ja no hi havia marxa enrere, l'hora de la veritat arribava, el Penyagolosa sentia les petjades d'aquests jòvens d'innocent esperit que volien fóra com fóra arribar al cim. Les primeres passades eren divertides, reien o deien bajocades però en poc temps callaren, s'adonaren que el camí no seria cosa fàcil: era llarg i cada vegada la costera més pronunciada. En una esplanada Àlex decidí marcar la primera parada, agafà el mapa i els explicà la ruta, ells assentiren amb el cap com si entenguessin les instruccions, però no ho tenien clar; de totes les

maneres, avant i amunt!. Afortunadament hi havia pedres marcades amb colors que quan les veien els feia respirar més tranquil·lament.

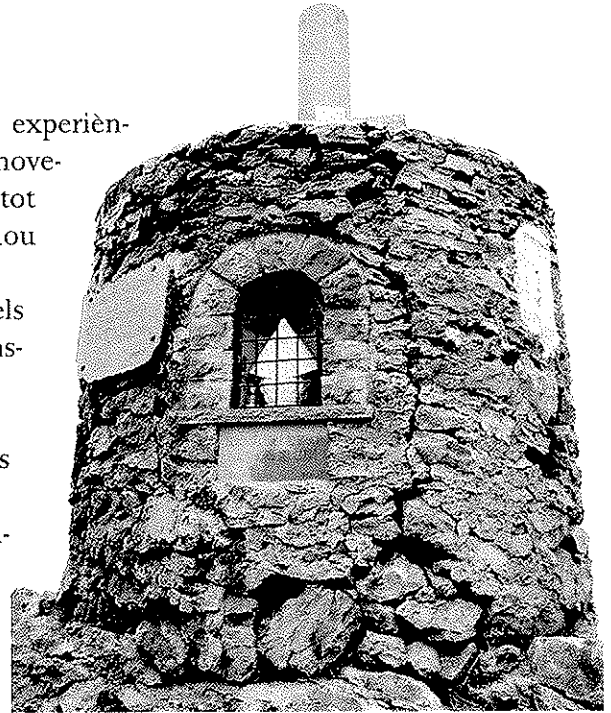
Una estranya amalgama de sentiments els envaïa, una folia tova, de vegades anaven agrupats escortant-se uns als altres comentant assumptes sense importància que donaven pas a converses més profundes sobre les relacions i les preocupacions que tenien al poble, per moments semblava el temps de les confessions. Altres estones el grup se separava però mai es perdien de vista, ara tocava marxar sol, reflexionar i pensar sobre un mateix amb un mateix. Aquest viatge sens dubte, els estava servint com una catarsi espiritual i com el descobriment d'un lloc on sols importava la comunicació vertadera. El paratge que els envoltava desprenia una màgia poc freqüent que ells semblaven acollir i agrair de bon grat amb dolces xarrades de vells amics.

Però aquestes coses que solíem anomenar

records s'obliden, en canvi, ells comenten d'aquella escapada altres anècdotes com la del llac congelat que van veure a mitjan camí, com nens petits llançaren uns còdols per a trencar el gel i com veien que no es clivellava continuaren tirant-ne fins que passada una bona estona el llac estava farcit de pedres de totes les grandàries i no havien trencat ni fet cap escletxa. Les fotos que revelarien dies posteriors, mostraven un abans i un després d'un intent infructuós d'aquests joves que vivien i jugaven com en temps passats. Al cap de quasi una hora, decidiren reiniciar la marxa, no havien aconseguit res, però s'havien desfogat molt a gust, s'havien alliberat d'eixes estranyes tensions que et vénen quan t'estàs fent gran.

El camí irregular i tortuós tenia gel que, a mesura que pujaven, es convertia en grans acumulacions de neu estovades en la cara d'ombria de la muntanya. Per a ells pujar caminant sobre la neu era, a més de divertit

i una experiència novella, tot un nou repte que els desgastava unes forces inexhauri-

bles. Ho tenien molt clar, la premissa romania immutable, avant i amunt!. Quan s'aproparen al cim, la velocitat de la marxa augmentava el ritme dels batecs del cor, era lògic, les ganes i les ànsies per a aconseguir la muntanya els estimulava d'una forma molt encisadora. Els últims metres tanmateix es feren eters per creure que estaven tan a prop. Però inevitablement anaven cap a dalt sense pensar en la tornada, sense pensar si tindrien temps per a tornar, sense pensar si sabrien tornar...

Arribaren tots junts com sempre, com abans.

Esclataren crits d'alegria, les vistes eren meravelloses, el silenci ensordidor, el somni realitat. Quan tots jeien ajocats menjant fruits secs i bevent un poc d'aigua, Hèctor, fent palès que tenia el cor nodrit de felicitat, s'adreçà als seus companys dient-los, amb molta estima i confiança, no volieu un Penyagolosa!? No volieu pujar al Penyagolosa!? Ací teniu, Penyagolosa!! SSííííí, Ses Majestats, SSííííí !!! PENYAGOLOSA... !!!

Hèctor Grau, GES II.

Relat d'enyorança,
febrer de 2009.

El secret del Bioparc

Fa anys que estem en la mateixa classe i ens agrada molt anar d'excursió, ens agrada quasi tant com xarrar. Per això estàvem contentes preparant la visita al Bioparc de València. La part negativa era que havíem de fer una redacció en tornar contant les nostres impressions. A Maruja i Ana M^a els agrada molt escriure, en canvi a Elvira i a mi no ens agrada gens. Però com la mestra de valencià és una pesada no hem tingut més remei que fer algun escrit perquè calle.

El dia de l'excursió ens vam alçar de bon matí perquè l'autobús eixia prompte de la plaça de l'institut. Estàvem totes nervioses, què farà Paqui? Arribarà o no? Està tan despistada!

Quan tots els alumnes estigueren preparats moguérem cap a València. El trajecte va ser entretingut, sobretot perquè anàvem xarrant. És el que més ens agrada; xarrar i riure. Rosa no parava de contar coses, però Conxa no es quedava arrere, per això és la més nerviosa

i activa del grup, si no és per la seua cosina Encarnita, que li dóna tranquil·litat sempre estaria anant i venint; un terratrèmol.

Feia un dia clar i lluminós, encara que un poc fresquet perquè el sol encara no calfava a primera hora, estàvem en febrer! En arribar entràrem al parc de seguida i, després d'esmorzar, ens preparàrem per iniciar el recor-

regut. Ja des d'un principi a Puri i a les Xelos, perquè en tenim dos, millor dit tres (Consuelo, Xelo i Xelo) els paregué preciós.

Anàvem fent grups per classes per poder traure més profit de la

visita i escoltar millor els guies, que eren dos xicots ben templats. Els animals que més m'impactaren foren la llúdria i el goril·la, en canvi el lleó, no volia eixir del seu amagatall. Ana M^a no parava de comentar el malestar que li produïa que un animalet tan xicotet com al llúdria s'utilitzara per a fer abrics de dona.

Ja anàvem per la part de Madagascar quan

m'entraren unes ganegues boges d'anar al lavabo.

-Acompanya'm, que no puc més -li vaig dir a Carme.

-Vinga va, pixona, que sempre estàs igual.

Sense dir res correguérem a buscar els

lavabos. Que els podíem trobar? Estava tot tan bonic i tan ben camuflat que no els veem per cap lloc. Vam preguntar a una xica i ens diu:

-Aneu cap a allà baix i els trobareu.

Obrírem una porta molt gruixuda i cap avall que anàrem. Però allí no hi havia cap bany.

Volta cap ací, volta cap allà a tota màquina.

-Crec que ens hem perdut!

Sense pensar obrírem unes portes i era un laboratori de mecànica i tecnologia. Allí hi havia uns animals dissecats. Ens vam quedar sense alé. El més gran era el lleó que portava un motor i unes connexions mecàniques a l'interior del cos. Obrírem bé els ulls totes espantades. Immediatament aparegué el científic conservador del parc que ens va explicar la situació. En el parc molts elements eren recreacions dels originals, roques, plantes i inclús algun animal. Fins que no passaren uns anys i pogueren arregar nos individus de les dife-

rents espècies no podrien completar tota l'oferta de flora i fauna que en principi volien mostrar. Rotllo de permisos, legislació i diners.

-Este projecte del parc és molt costós i complicat de muntar, ens digué. Com que el lleó és un animal emblemàtic de l'Àfrica i l'únic exemplar que teníem va morir fa uns mesos, hem hagut de reemplaçar-lo per un d'artificial a control remot.

Nosaltres no ho podríem creure. I si la gent ho descobreix?

-No volem enganyar ningú, només serà uns mesos. Quan aclarim totes les qüestions legals i econòmiques tornarem a la normalitat. Això sí, ens va recalcar, negarem sempre que açò haja

pogut passar i espere que vosaltres ens donareu la raó.

Li ho vam haver de prometre. Pobre home, tenia una cara de preocupació! Ens va acompanyar als lavabos i ens acomiadarem amb una encaixada de mans per tancar el nostre tracte.

En incorporar-nos al grup cadascú ja anava per lliure. Maruja i Purín estaven a la botigueta i van comprar un pitet de bebé amb la cara d'una girafa. Que boniquet! Per a qui serà? Ens van dir, totes misterioses, que ja ho sabríem. Per a secrets estàvem nosaltres!

Els que més van disfrutar, amb diferència, Jonàs i Ferran, els de la classe del corredor de dalt, la dels sabuts, que

no paraven de fer fotos i filmar.

Al final ens van deixar fer una volta per les instal·lacions per tal de visitar allò que més ens havia agradat. Les amigues ens van acompanyar perquè vérem les zones del parc que ens havíem perdut. Quan passàrem per la zona de la Sabana visitarem el lleó.

-Mira, ja ha eixit de la cova, abans no estava.

-Pobret -digué Nàdia-, em sembla tan vell i artificial.

-I tant -diguérem nosaltres, i ens miràrem de seguida.

-Vosaltres amagueu alguna cosa -comentà Xelo.

Què observadora és, vaig pensar jo.

-Si Maruja ens conta el seu secret, nosaltres també contarem el nostre.

Maruja ens va dir que anava a ser iaia per primera vegada i que estava més que contenta... Nosaltres la felicitàrem i els contàrem la nostra història.

-Això és impossible! Això no pot ser! Au va, que sempre esteu de broma!

En eixe moment ens cridaren els professors i

haguérem de donar-nos pressa fins a arribar a l'autobús.

En arribar de nou a l'institut eixien de classe les nètes de Rosa i Consuelo. De seguida ens saludaren a totes; els fa molta gràcia que les iaies i les seues amigues vagen al mateix institut que elles. A punt d'anar-nos-en encara digué Ana M^a, que ja tenia el cap en la faena:

-Ens pot corregir la redacció el fill de Conxa.

-I el nét d'Elvira que ens ho passe a l'ordinador -afegí Encarnita-, que estos jóvens són molt espavilats i ho entenen més.

Ja començava a fer-se de nit quan ens acomiadàrem fins al dilluns següent. Paqui i jo agafàrem el mateix camí i anàvem comentant que

bé ens ho passàvem en l'escola d'adults, la quantitat d'activitats que estàvem fent i la sort de tindre unes companyes tan bones.

Però açò no s'ha acabat, li vaig recordar jo, ara la profe de valencià vol que preparem una narració per a no sé quin premi de les Trobades per

l'Ensenyament en Valencià. Caram, apreta més que un mal de queixal!

Conxa Ballester, Ana Mª Bataller, Carmen Bataller, Elvira Blay, Rosa

Cots, Paqui García, Mª Consuelo Marzo, Consuelo Navarro, Encarna Oliver, Maruja Rodríguez, Consuelo Hidalgo i Purín Giner (NEO II)

El rellotge màgic

Gabriel Herrada Arbona

Tot açò va començar quan jo era més xicotet i fins i tot vivia en el camp amb el meus avis, pares i germans. Un dia com un altre qualsevol ens alçàrem de bon matí i ens en vam anar a jugar pel camp, els jocs sempre els improvisàvem sobre la marxa. Va fer un calorós dia, així que el tres decidirem anar a jugar a un estany d'aigua bruta on hi havia cabuts i granotes, ens divertíem moltíssim, així que aquell dia se'ns va passar l'hora per anar a menjar, i allà ens trobàrem un rellotge, entre els tres germans l'intentàrem agafar, no vam poder, així que ens

en vam anar a casa, en anar allí i haver arribat tard, ens van marmolar i ens van dir que si ho tornàvem a fer ens castigarien a no eixir més per les vesprades, així que férem cas.

Ens en vam anar una altra vegada a

l'estany, i ens vam posar a intentar agafar el rellotge que estava dins l'aigua, al cap de molta estona d'intentar-ho

tampoc vam poder, així que els tres decidírem anar a per ell, contàrem fins a tres i ens tiràrem a l'aigua, encara que estiguera un poc bruta, que intentàrem agafar el re-

llotge va fer una llampada blanca i no

veiérem res, a poc a poc anàvem recuperant la visibilitat i ens vam adonar que no estàvem al mateix lloc i les notes peces de roba estaven eixutes, no sabíem on havíem arribat, el tres decidírem anar caminant per a veure si véiem a algú perquè ens ajudara.

Al cap d'una estona de caminar, ja ens feien mal els peus, estavem molt famolencs, sentírem el renillar d'alguns cavalls, ens vam posar els tres a buscar d'on venien els sorolls. Era un mercat medieval ambulat i vam anar cap allí, una vegada allí vam estar passejant per a veure que hi havia

i ens vam fixar que no compraven amb monedes, sinó que canviaven objectes o animals pel mateix valor. Anaven tots vestits d'època menys nosaltres, com ens feia soroll la panxa els vaig dir al meus germans:

-Vos quedeu ací els dos mentre jo vaig a agafar alguna cosa per a menjar.

Els meus germans van respondre:

-Volem anar amb tu.

Així que jo no vaig insistir molt, perquè com que jo no sabia on estàvem, tenia por de perdre'ls.

Vam anar agafar pomes i altres fruites que hi havia pel mercat, entre els tres vam poder agafar moltes coses, i ens vam amagar en uns arbres apartats, que hi havia prop del mercat medieval, una vegada allí començarem a buidar les butxaques i a llevar-nos roba que era per on teníem amagat el menjar agafat. Una vegada tot escampat començarem a menjar sense cap mirament, jo em vaig guardar un poc de menjar per si més endavant ens entrava fam i no podíem aconseguir res.

Després vam anar una altra vegada al mercat, però aquesta vegada no hi anàvem a furta, sinó a preguntar si sabien d'alguna família que es diguera Arbona.

Ens enviaren a una caseta, als afores del poble i ens digueren que era la més gran d'eixe barri. Quan arribàrem, trucàrem a la porta, ens obrí una dona més aviat alta, amb uns cabells llargs i rulls, tenia pinta de ser una bona persona i era molt bonica.

Ella se'ns quedà mirant i es va dirigir a la meua germana:

-Que fan uns xiquets tan bonics i pareguts en ma casa? I sobre tot esta xiqueta menudeta amb el monyo ros i tan boniqueta?

El meu germà i jo ens quedarem mirant mútuament, però no diguérem res. Jo sabia que el meu germà no diria res i jo li vaig seguir el joc, per cert, el meu germà era un xiquet més aviat baixet amb el cabell un poc rull, era flaquet i el que més tenia era cap. I jo en aquell temps era un xic templat i amb un ideal desgavellat.

Nosaltres ho con-

tàrem tot a la dona, que ens va dir que es deia Manola i ens va dir com podíem tornar a casa, i que sols podien transportar-nos en el temps una vegada (anar i tornar) per cada generació. Manola ens envia a un bruixot perquè ens diguera com tornar a casa, però ella ens va dir que no seria molt fàcil.

Havíem de trobar un cercle gravat al terra que dins tinguera l'estrela de David; ens va dir que el cercle es trobava al bosc, però que anàrem amb molt de comte perquè en el bosc s'amagaven "les criatures maleïdes". Quan arribàrem al bosc, veíem en la porta d'entrada (perquè estava tancat tot el terreny) unes gàrgoles de pedra obscura, després d'estar contemplant una estona les gàrgoles entràrem i ens posàrem a caminar. Estiguérem molta estona caminant, tanta estona que la meua germana va quedar esgotada i la vaig tindre que portar jo. Escoltàvem sorolls i jo intentava llevar-li la por al meu germà. Quan arribàrem a una esplana da vaig veure un cercle

amb l'estrela, vaig deixar la meua germana al terra i m'hi vaig arrimar quan de sobte m'aparegué una bèstia ferotge. Jo pensava que ens anava a matar quan va eixir un home de colp amb una espasa i ens va defendre. Ens cridava que agafàrem el rellotge i que tots tres en posàrem damunt del cercle. Ens va dir també que era l'home de Manola i que mai havia conegut tres xiquets tan valents com nosaltres i que n'estava molt orgullós.

Nosaltres de sobte pegàrem un bot i caiguérem damunt del cercle i el rellotge va fer una llampada com la primera. Quan tornàrem a obrir el ulls estavem gitats al terra al costat de l'estany. De sobte sentírem la veu de la nostra mare cridant-nos. Nosaltres ens alegrarem però també ens recordarem de Manola i el seu home Joan, que eren els nostres avantpassats. Abans d'anar-nos-en vam quedar els tres germans que seria el nostre secret, un secret que no ha sigut mai desvelat...

...Fins ara.

LA RONDALLA

Entrevista a un rondallista de la Ribera

La rondalla és com un conte tradicional, una narració breu, en prosa, de tradició oral i de caràcter anònim. Les rondalles es caracteritzen per la seua forma d'escriure's. Conten fets imaginaris, presenten pocs personatges, presenten unes formes fixes d'inici i d'acabament. ENRIC VALOR és un dels rondallistes valencians més importants i dona nom a la nostra escola. Nascut a Castalla, les seues rondalles mostren gran riquesa expressiva, i són el testimoni del parlar d'un poble, la recuperació de fórmules perdudes, i tot plegat, el vehicle de transmissió de la nostra llengua. Les rondalles d'Enric Valor són molt famoses i han estat publicades per diferents editorials.

Rondallistes de la comarca de la Ribera són:

-Llorenç Jiménez i Leonard

Torres, amb *Rondalles de la Ribera* i *Rondalles meravelloses de la Ribera*, Ed. Camacuc. València.

-Josep Franco amb el recull de *Rondalles valencianes*, Ed. Bromera.

-Victor Labrado, *Llegendes valencianes*, (*Criatures mítiques de la tradició oral*), Ed. Bromera.

Altres rondallistes: Joaquim G. Caturla (*Rondalles del Baix Vinalopó*, Ed. Institut Juan Gil Albert. Alacant. i *Rondalles de l'Alacantí*, Ed. Aguaclara. Alacant.), Josep Bataller Calderon (*Rondalles de la Safor* i *Contalles populars valencianes*, Ed. Diputació de València.), Francesc Martínez i Martínez (*Coses de la meua terra (La Marina)*) Ed. Aitana. Altea.), Tomás Escuder Palacios (*Contalles*, Ed. Caixa d'Estalvis de Castelló.)

Míriam Rivera, GES-I matí

Josep Franco és escriptor i traductor de diferents novel·les. Jo estic molt orgullosa perquè és del meu poble, Sueca. Em manaren uns treballs sobre les rondalles i vaig descobrir *Les rondalles valencianes*, que va arregar Josep Franco, i com que van despertar el meu interès vaig anar a entrevistar-lo.

Sales: Com li va sorgir la idea d'escriure novel·les?

Josep Franco: De llegir molt i d'agradar-me els llibres.

S: I com és que es va dedicar a escriure rondalles?

JF: Va ser un treball realitzat per encàrrec de l'editorial Bromera que em va il·lusionar molt.

S: Vosté ha fet classes en Secundària perquè vosté és mestre, no?

JF: Sí. Jo sempre he estat vinculat a l'educació d'adults, ja que he treballat molts anys en l'Escola d'Adults d'Algemesí i ara en la de Sueca.

S: Quin treball té ara entre mans?

JF: Ara mateix estic traduint una novel·la de Darwin.

S: Moltes gràcies.

Mª Sales García (GES I nit)

Una vegada, anava un rector amb la seua mula des de Favara cap a l'Alcúdia. En això uns lladres li isqueren al camí i li robaren els diners que duïa i l'atzembla. També li feren jurar que no ho diria a cap home ni a cap dona.

I un bon dia, estant el preveredient la missa, veié els saltjadors que s'havien situat sota el púlpit. Llavors aprofità el moment del prefaci per cantar-ne la melodia, però amb la següent lletra:

Un dia de matinet
anant cap a l'Alcúdia,
em furtaren els diners
i una mula molt bona.
Em feren jurar per Déu
no dir-ho a home ni dona.
A Vós ho dic, Pare Etern,
que no sou home ni dona.
Agarreu, agarreu eixos
que són davall de la trona.

I d'aquesta manera pogueren agafar els lladres.

(Rondalla arregarada per
Josep Bataller Calderón)
Mª Pilar Estarlich, GES I Matí

Racó de la poesia

EL RAP DE LA PRUEBA DE ACCESO A LA UNIVERSIDAD

¡Prueba de mi pesar
que estás a punto de llegar!

De información tus materias vienen cargadas
Y en sus hojas impregnadas:

Sangre de batallas

Historia

Lenguas lejanas

Francés e inglés

Ideologías muy peleadas

Filosofía

Canastos repletos llevo de artículos de lujo

Comentario

Plasmados en ellos, paisajes impolutos.

Literatura

La lengua es un recital

"Cualesquiera" singular o plural.

¡Prueba de mi pesar,
qué ganas tengo de aprobar!

Pedro Castaño Caballero
Accés Universitat

SER ESCRITOR

Ser escritor no es ser famoso, es ser eternamente
Reconocido, el famoso muerto puede pasar para
siempre al

Olvido, el reconocimiento sirve tanto en vida,
como después

De la muerte, imperturbable.

A esos escritores que seguirán siempre en el fir-
mamento,

A esos que golpe a golpe abrieron las puertas de
un nuevo paraíso,

A esos que palabra a palabra nos dieron otro
mundo,

A esos que con su visión, nos enseñaron otra di-
mensión,

A esos maestros creadores de inteligencia,

A esos grandes luchadores, soñadores, naturales
y únicos,

A esos que vivieron, murieron o fueron asesinados,

A esos les propongo mi voz en el cielo y sus
mentes en la mía

A esos que me dan tanto cada día. GRACIAS

Santiago Tomás Peris
Accés universitat

La Revista

del CFPA Enric Valor d'Alzira

Directors

Isabel Andrés i Xavier Naval

Han col·laborat

en aquest número els alumnes de Premsa

(1 i 2n) i també professors i alumnes

de Base, GES II, Castellà

i tallers d'Anglès i de Valencià.

Impremta Nostra (Algemesí)

